

Twinkelingen

‘Als dit die vrijheid en die wijde wereld is, dan laat die voor mij maar zitten. Wat een zeikweer, wat een zeikland, wat een zootje is het hier.’ Thomas schopt tegen zijn drijfmatte slaapzak aan en vloekt binnensmonds, zijn prikkende tranen verbijtend. Het was altijd zijn grote droom. Na zijn eindexamen met zijn diploma op zak de wereld ontdekken, het echte leven ervaren, overal nieuwe mensen leren kennen en de vrijheid voelen. De wereld over, alleen, een jaar lang. Zijn ultieme droom, maar er is niks van over. Het examen is achter de rug, maar zonder diploma. Zijn teleurgestelde ouders hebben hem gemeld dat ze hun bijdrage aan zijn wereldticket intrekken, en al zijn vrienden zijn een kamer aan het zoeken. Hij lijkt er niet meer bij te horen. Terug naar die school? Alleen maar om een papiertje te bemachtigen waarmee je de rest van je leven in een pak tussen vier muren mag gaan zitten...

‘Ik vertik het, ik vertik het’, zegt Thomas hardop, terwijl hij zijn rugzak op z’n rug zwiert. Hij is vertrokken. Alleen. Dat was het enige wat nog volgens plan verliep. Niet zwerven door China, niet in een boomstam door de jungle van Maleisië, maar liftend naar Zuid-Frankrijk, tenminste de zon tegemoet. Thomas betaalt met één van zijn laatste tientjes de camping, doet een vergeefse poging alle plassen te ontwijken en loopt naar de snelweg. Langs een veld verlepte zonnebloemen steekt hij zijn duim omhoog. Op naar nog meer vrijheid en avontuur.

Jaap zingt tevreden mee met de radio terwijl hij de ruitenwissers van zijn oude Opeltje een stand hoger zet. Hij vist een dropje uit het zakje wat naast hem ligt, kijkt naar de zonnebloemen langs de weg, die ondanks de regen nog fier rechtop staan en lacht even naar het kleine plastic Maria-beeldje dat hij op zijn dashboard heeft geplakt. ‘Die regen kan ons niet deren Marietje, als de zon van binnen maar schijnt hè? Het is al weer het derde jaar dat we zo samen op weg zijn, maar het blijft mooi. Ik denk dat ik over een uurtje al wel langs de Gave rijd, dan zijn we er bijna.’

Terwijl Jaap het laatste dropje uit de zak graait, ziet hij door de ruitenwissers heen, in de verte iemand langs de weg staan. ‘Verrek, een lifter’, mompelt hij. ‘Die zal ook niks droogs meer aan zijn lijf hebben.’ Jaap twijfelt even – zijn Frans is niet zo goed – maar toch trapt hij zijn rem in. Terwijl hij het dropzakje verfrommelt en de zitting schoonveegt, sjokt er een jongeman met een enorme rugzak naar zijn auto toe. Hij gooit zijn bagage op de achterbank en ploft neer op de voorstoel. ‘Bedankt’, mompelt de jongen, en dan is het stil. Jaap veert op, een Nederlander! Gezellig! ‘Hé hallo, wat een hondenweer hè. Ik ben Jaap’, en hij steekt zijn hand uit. ‘En jij?’ Na enige aarzeling volgt er een groezelige hand. ‘Thomas.’

‘Waar moet je naar toe Thomas?’, vraagt Jaap nieuwsgierig. ‘Dat maakt geen donder uit, ik moet vooral nog verder weg.’ ‘Verder weg van wat?’ ‘Gewoon. Verder weg van dat gezeik. Waar ga jij naar toe?’ ‘Ik ga naar Lourdes.’ ‘Oh. Nooit van gehoord, maar ’t zal wel goed zijn. Doe maar. Kom op, rijden maar weer.’

‘Hè hè, we zijn er weer Marietje’, zegt Jaap, terwijl hij alleen op zijn vertrouwde stekkie gaat zitten: het bankje recht tegenover de Grot, onder de grote bomen aan de overkant van de Gave. Hij kijkt naar het voor hem zo vertrouwde Mariabeeld in de nis. ‘Ja, fijn hè’, lijkt ze te zeggen.

Terwijl Jaap zijn ogen even sluit en een voorzichtig zonnestraaltje op zijn hoofd voelt, denkt hij terug aan het wonderlijke laatste deel van zijn reis. Thomas. Als die jongen in die 150 kilometer 10 zinnen heeft gesproken is het veel. Hij reageerde niet op de vragen van Jaap. Wie ben je? Wat doe je? Waar ga je naar toe? Geen enkele reactie. Enkel stilte. Zou dat ook een antwoord zijn?, peinst Jaap. Zou die jongen zichzelf een beetje kwijt zijn? Of nog nooit gevonden hebben? De antwoorden gewoon niet weten? Jaap had er geen vat op gekregen, en hij was wat over zichzelf gaan vertellen. Over zijn aanleunwoning in Amstelveen. Over zijn volkstuintje, dat hij als zijn paradijsje beschouwt. Over Jip en Janneke, zijn twee dwergpapagaaien. En over Lourdes, de plek die hem zo dierbaar is. Dat hij er deze zomer al voor het derde jaar naar toe reist. Alleen. Omdat hij zich hier helemaal niet alleen voelt. Om bij Maria te zijn. Om samen te zijn. Samen met mensen, die allemaal de kracht lijken te hebben om de mooie dingen te blijven zien. ‘Daar knap ik echt van op’, had hij gezegd, maar Thomas had enkel glazig voor zich uit gekeken.

Thomas ligt op zijn rug in zijn tent en kijkt naar de vliegjes die tegen het tentdoek tikken. De wereld zien, vrijheid ervaren. En hier zat hij dan, in een reli-oord voor kreupele bejaarden. Hij strekt zich uit en voelt dat zijn kleren na drie dagen eindelijk weer droog zijn. Hij telt zijn laatste geld, 14 euro. Een biertje is duur in Lourdes zei Jaap nog, maar water was er genoeg. ‘Ik heb toch niks beters te doen’, zucht Thomas, en langzaam hijst hij zichzelf overeind.

‘Hé Jaap’, zegt Thomas, als hij zijn chauffeur van paar dagen eerder op een brug ziet staan. ‘Thomas!’, roept Jaap verheugd, ‘je hebt de Heiligdommen gevonden!’ ‘Oh, zijn dit ze nou’, zegt Thomas terwijl hij sceptisch rondkijkt. ‘En dan zijn dit zeker ook die mensen die in staat zijn de mooie dingen te blijven zien, en die je zoveel nieuwe energie geven’, terwijl hij op een grote groep mensen in rolstoelen wijst.

Jaap zegt niks, maar kijkt met Thomas toe, hoe een groep jongeren de rolstoelen bij elkaar zet en ertussen gaat zitten. Er wordt gepraat en gelachen. Af en toe wordt er een hand gepakt. ‘Samen kun je de mooie dingen zien’, zegt Jaap. Voor het eerst kijkt Thomas hem echt aan. ‘Kom hier vannacht nog eens naar toe, rond een uur of één’, zegt Jaap, en dan wandelt hij rustig weg.

‘Ach, hier zit je dan gezellig’, zegt Thomas. Hij had Jaap al van verre alleen op een bankje zien zitten, bij het licht van de kaarsen, met een stukje naar links dat beeld, die dame, die altijd naar je lijkt te kijken. ‘Inderdaad ja, ze zei net nog dat de Gave zo mooi klinkt in de nacht, en dat we het toch maar goed hebben samen.’ ‘Wie zei dat?’, vraagt Thomas verbaasd, ‘je zit hier moederziel alleen.’ ‘Nee hoor, Marietje is bij me’, lacht Jaap terwijl hij naar het beeld

kijkt. Thomas fronst zijn voorhoofd. 'Ik heb er hier nog niet veel van begrepen, maar dat beeld daar, da's niet zomaar iemand volgens mij. Om die dame nu Marietje te noemen...'. Jaap klopt op het bankje en Thomas gaat naast hem zitten. 'Marietje was mijn vrouw Thomas, maar eigenlijk heette ze Maria. 43 jaar hebben we lief en leed gedeeld, maar vier jaar geleden ging ze dood. Haar hart was op. Vlak voordat ze stierf keek ze me aan, met de mooiste twinkkelende ogen die ik ooit gezien heb. 'Je mag nooit stoppen met de mooie dingen zien Japie', zei ze. 'Die zijn er altijd, op ieder moment. Je moet alleen goed kijken, en ze willen zien. Da's niet altijd makkelijk, maar ik vergezel je. Altijd. Ik ben bij je.' En zo is het gegaan Thomas. Als ik naar Jip en Janneke kijk, als ik in mijn tuintje bezig ben, en vooral ook hier, wanneer ik al die kaarsen zie, die handen, die ogen, die dame in die Grot. Overal zie ik mijn Marietje. overal zie ik haar twinkeling en steeds weer begrijp ik precies wat ze bedoelt. Als je die twinkelingen kunt zien jongen, dan voel je je nooit alleen, en dan volgt het vuurwerk vanzelf wel.'

'Wat een mooie zonnebloemen hè Jaap', zegt Thomas, terwijl ze samen in het Opeltje over een provinciale weg richting Nederland rijden. 'Ik kan niet wachten om Jip en Janneke weer te zien', mijmert Jaap, 'en er zullen ook wel veel aardbeien zijn. En jij, wat gaat jij doen?', vraagt hij terwijl hij Thomas aankijkt. Er komt geen antwoord, maar Jaap ziet een kleine twinkeling in de ogen van Thomas, en hij lacht naar het dashboard.